

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. G.**
zastoupený daňovým poradcem Mgr. Ing. Drahomírem Foltanem
Ostrožná 40, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, č. j. 18435/20/5300-21443-702551, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 3. 2019 č. j. 844616/19/3216-50521-803344, č. j. 844744/19/3216-50521-803344 č. j. 845053/19/3216-50521-803344, č. j. 845092/19/3216-50521-803344, č. j. 845120/19/3216-50521-803344 a č. j. 845147/19/3216-50521-803344 (dodatečným platebním výměřům na daň z přidané hodnoty – dále jen „DPH“ – za zdaňovací období červenec až prosinec 2015).
2. Žalobce v žalobě uvedl, že podle správce daně žalobce uplatnil neoprávněně nárok na odpočet DPH, neboť neprokázal přijetí plnění od dodavatele uvedeného na dokladech. Žalovaný dospěl k opačnému závěru, tedy, že žalobce splnil podmínky ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., v rozhodném znění (dále jen „ZDPH“), avšak podle žalovaného se žalobce účastnil podvodu. Tím žalovaný zcela změnil skutkovou podstatu doměření DPH, což není možné, protože správce daně toto nikdy neuvedl a jeho zjištění, kdyby směřovala k řetězci, nejsou úplná a chybí celá řada dokazování.
3. Dále žalobce namítl, že dodavatel D. K. pouze nepřiznal a neodvedl daň na výstupu, což ale narovnal v průběhu své vlastní daňové kontroly. Žalobce navrhl jako důkaz připojit celý kontrolní spis D. K.
4. Žalobce také uvedl, že řetězec, jak jej vytvořil žalovaný, je účelový a není pravdivý. Od společnosti CRAZY šlo pouze o 1 odběr zboží nepatrného množství, proto neměla být zařazena do řetězce. V řetězci chybí další odběratelé D. K., zejména společnost SLUTECH-technické služby s. r. o., účelově je uveden jen žalobce. Srovnáváním čísel faktur žalobce dospěl k závěru, že D. K. musel dodávat zboží i dalším odběratelům. Tato skutečnost nebyla vůbec zohledněna.
5. Žalobce se pozastavuje nad tím, že neměl možnost účastnit se výsledků a šetření v rámci daňové kontroly prováděné u D. K. Podle žalobce je podivné, že žalobce nebyl vyslechnut jako svědek v daňové kontrole u D. K., kdežto D. K. byl vyslechnut jako svědek v rámci žalobcovy daňové kontroly.
6. Ve zbylé části žaloby žalobce reagoval na jednotlivá zjištění a závěry žalovaného z odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu, že obchodoval s polskými dodavateli již dříve, a to napřímo, žalobce namítl, že je zde velká časová mezera, nakupoval od nich v letech 2012, 2013, do ledna 2014. Tabulka, v níž žalovaný porovnával ceny masa, nemůže podle žalobce osvědčit stav, jaký byl v roce 2015, ceny masa se na trhu mění prakticky z týdne na týden. Porovnání by mělo smysl, pokud by byly porovnávány ceny v roce 2015, za jakých odebíral žalobce přímo od polských dodavatelů, s cenami v roce 2015, za jakých odebíral žalobce od D. K. K tomu, že D. K. podnikal ve vodoinstalatérství a topenářství, najednou začal obchodovat s polskými dodavateli masa v objemu milionů korun, přičemž o tomto podnikání neměl ponětí, žalobce uvedl, že D. K. se seznámil s dodavateli, když dělal instalatérské práce u žalobce. Vyplývá to výslovně z výsledku D. K., přes snahu správních orgánů zpochybňovat jeho výpověď („údajně“ seznámil). Podle žalobce byla atmosféra řízení „v duchu sympatií proti němu“, jako důkaz uvedl daňovou kontrolu na DPH za rok 2011 (rozhodnutí žalovaného zrušeno krajským soudem). K tomu, že se D. K. stal od 19. 8. 2015 nespolehlivým plátcem, žalobce uvedl, že toho si

nevšiml. K tomu, že si D. K. nevzpomínal na skutečnosti, jak probíhaly v roce 2015, žalobce uvedl, že je to logické s takovým časovým odstupem. Podle žalobce dělají správní orgány z D. K. „chudáka“, přitom mohl mít finanční prostředky z instalatérství. Žalobce namítl, že není nikde uvedeno, z čeho žalovaný dovozuje, že D.K. byl mezičlánek. K tomu, že podle žalovaného byla marže příliš nízká, žalobce uvedl, že maso je zboží podléhající zkáze, nemůže dlouho čekat na zákazníka. Navíc žalobce nebyl hlavním odběratelem D. K., žalobci byla nabízena „pouze některá residua z celkového objemu“. K tomu, že neměl s D. K. uzavřenu písemnou smlouvu, žalobce uvedl, že předložil správci daně kupní rámcovou smlouvu, která nebyla nikdy zmíněna. (Žalobce označil v žalobě jako důkaz rámcovou kupní smlouvu z 3. 6. 2015, nicméně žádná taková písemnost nebyla součástí příloh předložených žalobcem.) O několik odstavců níže v žalobě žalobce uvedl, že vynutitelnost smluv je v dnešní době problematická, a pokud dodávky zboží od D. K. tvořily jen část celkových dodávek, pak nebylo nutné takovéto smlouvy uzavírat. K tomu, že si nevšiml, že D. K. je od 12. 8. 2015 zaregistrován u veterinární správy jako osoba podílející se na obchodování s živočišnými produkty, žalobce uvedl, že tuto povinnost má obchodník až od určitého objemu zboží. K tomu, že žalobce někdy platil zboží přímo polským řidičům, žalobce uvedl, že ho o to D. K. požádal. K tomu, že neučinil žádná rozumná opatření, žalobce uvedl, že když zjistil, že D. K. je náchylný k hazardním hrám, přestal s ním obchodovat.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“) uvedl, že žalobce byl seznámen se změnou právního názoru žalovaného a vyjádřil se k němu. Podle žalovaného žalobce relativizuje a hodnotí izolovaně, vytrženě z kontextu jednotlivé závěry žalovaného ohledně daňového podvodu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
9. Změna právního názoru odvolacím orgánem je zákonem předpokládána, postup je stanoven v § 115 odst. 2 daňového řádu, v žalobcově případě byl zcela dodržen, jak vyplývá z obsahu správních spisů a je popsáno v bodech 7 až 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl konkrétně, jaká zjištění považuje za neúplná, či jaké konkrétní dokazování podle něj chybí, soud pouze obecně sděluje, že podle jeho názoru byl ve správním řízení shromážděn dostatek podkladů pro to, aby mohl žalovaný učinit ucelené závěry. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
10. K námitce ohledně chybějící daně soud zjistil ze správních spisů, že D. K. nepodal žádná daňová priznání k DPH za 6 – 12/2015. Dne 7. 4. 2016 u něj byla zahájena daňová kontrola, v jejím průběhu podal daňová priznání za zmíněná období, správce daně je použil k vyměření DPH, a vyměřené částky D. K. neuhradil. Soud má za to, že žalovaný správně detekoval chybějící daň u žalobcova dodavatele D. K., který nic „nenarovnal“, jak se domnívá žalobce. Pan K. nesplnil svou povinnost podat v řádných termínech daňová priznání, daň mu byla vyměřena z moci úřední na základě zjištění z daňové kontroly, kdy správce daně využil jako podklad podání pana K. Daň zaplácena nebyla. Soud považuje zjištění ohledně daňových povinností dodavatele v žalobcově řízení za dostačující, proto

nepřistoupil na žalobcův návrh na připojení celého daňového spisu D. K. Tato žalobní námitka je nedůvodná.

11. K obchodnímu řetězci soud zjistil z obsahu správních spisů (shrnuje poté v odůvodnění napadeného rozhodnutí především v bodech 44, 48), že žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH z nákupů různých druhů masa od D. K., přičemž ten odebíral zboží od tří polských dodavatelů (zkrácené názvy W., L. a CRAZY). Předmětem přezkumu je daňová povinnost žalobce, z tohoto úhlu pohledu je nepodstatné, zda žalobcův dodavatel dodával zboží i jiným odběratelům – správní orgány prověřovaly zdanitelná plnění, která žalobce přijal od D. K., tedy zcela konkrétní obchodní případy, bez ohledu na to, zda tento dodavatel dodával i jiným odběratelům. Pokud jde o společnost CRAZY, ta byla správně zařazena do řetězce, neboť žalobce sám potvrdil dodávku od ní, a pro schéma není podstatné, jak velká tato dodávka byla. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
12. K daňové kontrole u žalobce a u D. K. je možno uvést, že daňovou kontrolou se zjišťují skutečnosti rozhodné pro vyměření daně konkrétního daňového subjektu a předmětem přezkumu soudu je vyměření daně žalobci, proto je třeba, aby tvrzení směřovala k žalobci a jeho právům. D.K. byl žalobcův dodavatel, k tomu byl vyslechnut jako svědek v rámci žalobcova správního řízení, u výsledku byl přítomen žalobcův zástupce. V žalobě není tvrzeno žádné porušení konkrétních žalobcových práv v souvislosti s touto námitkou, žalobce se pouze pozastavuje nad tím, že neměl možnost účastnit se (v jakém postavení, ptá se soud) daňové kontroly týkající se D. K. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
13. K tomu, jak probíhalo obchodování v předmětných obdobích, zjistil soud ze správního spisu, především z výpovědi D. K., následující. Maso si u polských dodavatelů objednával sám žalobce, polští řidiči přijeli se zbožím do Otic (tj. k žalobci), nechali tam dodací listy, platilo se jim hotově. D. K. si dodací listy jednou za týden vyzvedl a na základě nich vystavil faktury pro žalobce. Výslovně uvedl, že on polským řidičům neplatil. D. K. neměl téměř žádné informace o polských dodavatelích, skoro na nic si nevzpomínal, výslovně potvrdil své podpisy a razítka na fakturách pro žalobce. O tom, že žalobce shání maso, se D. K. dozvěděl, když u žalobce dělal instalátérské práce, o dodavatelích se dozvěděl tak, že tam jezdili (do Otic). Výslech tohoto svědka proběhl 23. 7. 2018. Žalobce přitom nakupoval maso přímo od polských dodavatelů L. a W. jak v letech 2012 až leden 2014, tak i následně v roce 2016. Jednatel společnosti CRAZY byl A. K. W., s jehož jinou společností žalobce napřímo obchodoval v letech 2011 a 2012.
14. K jednotlivým námitkám pod bodem 6. tohoto rozsudku: přezkoumávané období se týká druhé poloviny roku 2015, soud nesdílí žalobcův názor o „velké časové mezeře“, žalobce s polskými dodavateli napřímo obchodoval dlouhodobě a ještě na začátku roku 2014. Tabulka s porovnáním cen masa (viz bod 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí) byla součástí výzvy žalovaného ze dne 4. 11. 2019, žalobce na ni reagoval pouze tím, že se ceny masa neustále pohybují. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce v předmětných obdobích obchodoval zároveň s polskými dodavateli napřímo, takže žalobcem zmiňovaný způsob porovnání uvedený v žalobě se jeví jako nereálný. Soud zdůrazňuje, že správní orgány porovnávaly ceny nejen před předmětným rokem 2015, ale i po něm, v roce 2016, a považuje závěry vyvozené z tohoto porovnání za logické a použitelné. Pokud jde o D. K., ten uvedl, že o dodavatelích se dozvěděl tak, že jezdili k žalobci, tak to také převzal žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodě 53. V bodě 61 poté žalovaný chybně použil slovo „údajně“, avšak podle názoru soudu nedosahuje tato dílčí vada - v porovnání s veškerou další argumentací žalovaného - takové intenzity, aby bylo vůbec

možno uvažovat o zrušení rozhodnutí. Pokud jde o žalobcem namítanou atmosféru řízení, soud připomíná, že předmětem přezkumu v této věci není daňová kontrola DPH za rok 2011. Pokud si žalobce nevšiml, že se jeho dodavatel stal od srpna 2015 nespolehlivým plátcem, jde tento nedostatek obezřetnosti jednoznačně k tíži žalobce. Soud nesdílí žalobcův názor, že si D. K. nevzpomínal na obchodování roku 2015 pro velký časový odstup – jeho výslech proběhl v létě 2018, tedy s odstupem pouhých 3 let, přitom svědek si nevzpomínal skoro na nic, neznal podrobnosti, zdůrazňoval formální stránku věci (podpisy, razítka na fakturách). Soud zcela souhlasí s vyjádřením žalovaného o tom, že žalobce vytrhává jednotlivosti z kontextu, takže jen stručně - soud se nebude vyjadřovat k žalobcovým domněnkám (zda a odkud mohl mít jeho dodavatel peníze). To, že je D. K. mezičlánkem, je jasné z celého rozhodnutí žalovaného, slovem i obrazem (viz schéma v bodě 48 odůvodnění). Výše marže byla jen jedním z mnoha dílků mozaiky, s nimiž žalovaný pracoval, soud považuje za stěžejní skutečnosti především to, že žalobce dlouhodobě obchodoval s týmiž polskými dodavateli sám, bez prostředníka, dále to, jakým konkrétním způsobem obchod probíhal (viz bod 13. výše) a také to, jak málo toho D.K. věděl o polských dodavatelích. Zajímavá je záležitost s písemnou smlouvou. Soud pečlivě prošel celý správní spis, avšak žádná taková smlouva se v něm nenachází. Ve výzvě ze 4. 11. 2019 žalovaný uvedl, že žalobce neměl žádnou písemnou smlouvu a žalobce na to ve vyjádření nereagoval vůbec nijak. Žalobcova tvrzení v žalobě si odporují (viz bod 6. výše). Soud proto považuje závěr žalovaného, že vztah D. K. a žalobce nebyl podložen písemnou smlouvou, za správný. Pokud jde o registraci u veterinární správy, žalobcova námitka se mýlí s odůvodněním žalovaného, neboť žalovaný poukazoval na to, že D. K. uváděl registrační číslo na faktury i v době, kdy ještě nebyl registrován. Pokud jde o placení zboží polským řidičům, tak žalobcovo tvrzení, že ho o to požádal D. K., nebylo potvrzeno, D. K. nic takového ve výpovědi neuvedl. Za rozumné opatření ve vztahu k předmětným obchodům skutečně nelze považovat to, že žalobce následně přestal s D. K. obchodovat. Ani v této závěrečné části žaloba neobstojí.

15. Soud tedy žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

16. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. dubna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu